

เทศน์เช้า วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ความดีนะ ความดีที่ดียิ่งขึ้นไปกว่านี้ยังมีอยู่ ความดีของเรา เห็นไหม นี่เขาบอกว่า “เราก็ทำบุญกุศลดีบาตรทุกวันเลย ทำไมมันไม่ได้บุญอย่างที่เรามีแรงปรารถนา” ความปรารถนา ความต้องการของเรานี้เราอยากได้ อยากได้สมความปรารถนา แต่ความปรารถนามันมีตัวแปร ตัวแปรมันมีมากมายเยอะแยะไปหมดเลย

คำว่า “ตัวแปร” นะ เราเกิดมา เห็นไหม เกิดในประเทศอันสมควร ไปดูในประเทศที่เขาขาดแคลนแหล่งน้ำ เกิดมาทั้งชีวิตไม่เคยกินน้ำใสสะอาดสักหนเดียวทั้งชีวิต แหล่งน้ำที่เขาจะกินนี้ขุ่นมัวขนาดไหนเขาก็ขอให้ดำรงชีวิตของเขา เราเกิดในประเทศอันสมควร แต่เราไม่เคยเปรียบเทียบสิ่งที่ว่าเขาขาดแคลนขนาดไหนไง ทีนี้พอบอกว่าแรงปรารถนาของเรา ปรารถนาให้สมความปรารถนาของเรา

เราเกิดในประเทศอันสมควร พอประเทศอันสมควรแล้ว เห็นไหม ใครมีปัญหาแยกแยะ นี่มีปัญหาแยกแยะทำสัมมาอาชีพะ ถ้าได้สิ่งใดขึ้นมาเป็นสมความปรารถนาของเรา ถ้าสมความปรารถนาของเรา นี่เรามีเขานี่มีปัญหาของเรา

แต่ถ้าเราบอกว่า “เราเป็นชาวพุทธเราก็ทำบุญกุศลของเราตลอดเวลา ทำไมมันไม่สมความปรารถนา”

คำว่า “ตัวแปร” นะ ตัวแปร เห็นไหม เราทำดี ทำดีกับใคร ? เราทำดี สังคมเขาต้องการความดีกัน ความดีของเขากับความดีของเราอันเดียวกันหรือเปล่า ถ้าความดีของเขากับความดีของเราไม่อันเดียวกัน

ความดีทางโลก เห็นไหม ความดีทางโลกช่วยเหลือเจือจานกัน มีค่าน้ำใจต่อกัน นี่เป็นความดีทั้งนั้นนะ แต่เวลาเราช่วยเหลือเจือจานใครก็แล้วแต่ สิ่งใดที่เรามีความพึงใจมา พอเราไป

นั่งภาวนา ไอ้สิ่งนั้นมันจะมากะหุ้งเราแล้ว มันจะมากวนใจเราแล้ว มันจะสงบบยากมากเลย เห็นไหม เพราะมันฝังใจ ความฝังใจขึ้นมานะ ความสงบบงัดในหัวใจ ความดีที่ลึกลึกขึ้นหนึ่ง

นี่เวลาคนเกิดมา เกิดมาด้วยหนี้เวรหนี้กรรมนะ เพราะเรามีเวรมีกรรมเราถึงได้เกิดมา แต่กรรมดีหรือกรรมชั่วล่ะ ถ้ากรรมดีขึ้นมา บอกกรรม ๆ ๆ คำว่า “กรรม” เราจะบอกว่าเป็นฝ่ายลบไปทั้งหมดเลยหรือ แล้วกรรมฝ่ายดีล่ะ เห็นไหม เราทำธุรกิจการค้า เราทำสิ่งใดมา เราจะได้ผลตอบแทนมาเพราะอะไร ? ก็กรรมทั้งนั้นนะ เรามีการกระทำทั้งนั้น แต่ทำดีไป เราทำของเรา ถ้ามันเป็นอำนาจวาสนา จังหวะและโอกาสมันลงตัวพอดี แต่ถ้าไม่มีอำนาจวาสนานะ เราคิดเกินสังคม สังคมคิดไม่ทันเราคิด แต่มันไม่มีตลาด

ฉะนั้น เวลาเราเกิดมา เราเกิดมาด้วยกรรมดีกรรมชั่ว แต่กรรมดีกรรมชั่ว เห็นไหม เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เราใคร่ครวญของเรา หนี้กรรมใด เราใช้หนี้กรรม ถ้าหนี้ของเรา “หนี้กรรม” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เวลาผู้ที่ประพฤติดุปฏิบัติพ้นจากความเป็นหนี้

โลกนี้มีความทุกข์อยู่ที่ความเป็นหนี้ แล้วเรารู้เลยนะว่าชีวิตนี้ต้องมีการพลัดพรากเป็นที่สุด เราจะต้องเดินไปข้างหน้า นี่เรารู้เลย เรารู้โจทย์ของเราแล้วล่ะว่าเกิดมาทั้งชีวิตนี้เราเกิดมาเราต้องตายข้างหน้าแน่นอน แต่ขณะที่เราต้องตายข้างหน้าแน่นอน ถ้าเราบอกว่าเราต้องตายเดี๋ยวนี้ ต้องตายในวันพรุ่งนี้ เราจะควบคุมตัวเราได้ดีมากขึ้นเลย แต่ถ้าบอกความตายเราอยู่ข้างหน้า แต่เมื่อไหร่ไม่รู้ นี่มันจะมีความประมาท ถ้ามีความประมาทไป ชีวิตเรา เราใช้แต่ความพอใจของเรา

ถ้าเราใช้ชีวิตตามความพอใจของเรา เห็นไหม ความดีที่เราทำกันอยู่ เรามาประพฤติดุปฏิบัติ แล้วถ้าเราประพฤติดุปฏิบัติ เพราะสิ่งนั้นมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย มันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยดำรงชีวิตเท่านั้น เวลาเราทำบุญกุศล บุญกุศลนี้เป็นอมิส มันก็เป็นเครื่องอาศัยของจิตที่อาศัยเวียนตายเวียนเกิด แล้วถ้าสิ่งที่เป็นคุณงามความดีที่เป็นความจริงขึ้นมาล่ะ

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา ของที่อาศัย ของที่เจือจางกัน เราไปตลาดเราก็ซื้อหาได้ แต่ของที่ เป็นสติ ของที่เป็นสมาธิ ของที่เป็นปัญญา มันไม่มีตลาดให้เราซื้อขายได้ แต่เวลาไม่มีซื้อขายได้ เราต้องขุดค้น เราต้องค้นคว้าของเราเอง

ถ้าเรากินข้าวของเราเอง ถ้าเป็นสมบัติของเขา เขาหาในสำรับของเขา เขาก็กินของเขา เขาก็เก็บรักษาของเขา เพื่ออาหารสำรับของเขา ในสำรับของเรา เราก็ดูแลสำรับของเรา เราจะหาอาหารในสำรับของเรา เราจะกินสำรับของเรา ที่นี้เวลาจิตมันมีความบีบคั้นในหัวใจ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี่สำรับของเรา

เวลาในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ พราหมณ์เขาไม่พอใจองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก เขาไปติณินินทาตลอดเลย แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็นั่งของท่านสงบ มีความปกติ

พราหมณ์ก็บอกว่า “อืม ! เวลาเขามาติณินินทาทำไมไม่มีความรู้สึกเลย”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ถ้าอาหาร เอมมาไว้ต่อหน้าเรา ถ้าเราไม่กินมันเป็นของใครล่ะ ? ก็เป็นของคนที่เขาเอามา เขาต้องเอากลับไปใช้ใหม่”

นี่เหมือนกัน เวลาเขามาติณินินทา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่รับรู้ ไม่รับรู้...เป็นเรื่องของเขา เรื่องของเขาเพราะเหตุไฉน เรื่องของเขาเพราะว่าควบคุมใจของตัวเองได้ ถ้าควบคุมใจของตัวเองได้ เห็นไหม รักษา ถอดถอนต้นเหตุความทะยานอยากในหัวใจของเรา มันรู้เท่าทันหมด

เราอย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า พระอริยเจ้ามีความนิ่งอยู่ นิ่งอยู่เพราะรู้เท่ารู้ทัน รู้เหตุรู้ผล ใ้เรานิ่งอยู่ นิ่งอยู่กวได้วันนอกแทบระเบิด นี่นิ่งไว้ นิ่งอย่างนี้ไม่ไหว มันอัดอั้นตันใจ แต่ความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า นี่มันตกอยู่ข้างนอกใจ

โลกธรรม ๘ ไม่สามารถทำให้จิตใจของผู้ที่พ้นกิเลสไปแล้วหวั่นไหวได้ เป็นไปไม่ได้เลย มันเข้าไปไม่ได้เลย เพราะอะไร เห็นไหม เวลาผู้ที่สิ้นกิเลสไป พิจารณาธาตุขันธ์จนถึงที่สุดแห่งทุกข์แล้วยังต้องทำลายตัวจิต พอทำลายตัวจิต นี่เวลาสื่อความหมายก็เสวยอารมณ์ เสวยขันธ์ ๕ เสวยต่าง ๆ

แล้วถ้ารู้เท่า มันไม่เสวย มันไม่เสวยนะ เพราะคำว่า “เสวย” มันถึงสื่อออกมากับสังคมโลกได้ ภาษา ความรู้สึกนึกคิด แต่ถ้ามันไม่เสวยนะ มันคงที่อยู่ในธรรมชาตุนั้น มันไม่ออกมารับรู้สิ่งที่เราไม่รู้สิ่งใดเลย เรายังรักษา ทั้ง ๆ ที่หู ตา จมูก ลิ้น กายเปิดกว้างอยู่ แต่ไม่รู้ได้สบาย ๆ

เลย แต่ของเรานี้เราหลับหูหลับตาเรายังควบคุมใจของเราไม่ได้เลย มันเป็นเพราะอะไรละ ? นี่เป็นเพราะเราไม่ได้ฝึกฝน

เราเกิดมา เกิดมาด้วยบุญกุศลนะ การเกิดเป็นมนุษย์มีคุณค่ามาก มีคุณค่าเพื่อจะให้เรา ขวนขวาย ขวนขวายทางโลกก็ได้สมบัติของโลก ขวนขวายทางธรรมก็ได้สมบัติทางธรรม แล้วสมบัติทางธรรม เราจะขวนขวายได้อย่างไรในเมื่อเราต้องใช้ปัจจัยเครื่องอาศัย

ปัจจัยเครื่องอาศัยนะ เวลาปฏิบัติเขาดูแลกันได้ ถ้าเป็นหมู่คณะ เป็นหัวหน้าที่ดีเขาจะดูแลรักษาตรงนี้ เพราะของอย่างนี้ของหายาบ ๆ ของที่เราเจือจางกันได้เรายังเจือจางกันไม่ได้ แล้วเราจะเอาคุณงามความดีที่โหมมาเจือจางกัน สิ่งที่เป็นสมบัติ สิ่งปัจจัยอาศัยเรายังช่วยเหลือเจือจางกันไม่ได้เลย

แล้วสิ่งที่มีคุณค่า เห็นไหม ธรรมในหัวใจ คุณศีล สมาธิ ปัญญา แล้วปัญญามันเกิดอย่างไร นี่จะคุ้มครองอย่างไร ? เวลาเราไปอยู่ในป่าในเขานะ เวลาจิตมันสงบ เทวดา อินทร์ พรหมเขาจะมาคุ้มครองดูแลนะ คุ้มครองดูแลเพราะเขาอยากได้บุญกุศลกับจิตที่สงบนั้น เวลาจิตที่สงบ เวลาพระเราอยู่ในป่าในเขา นี่เวลาเดินจงกรมอยู่ เห็นไหม เลือดตัวเท่ากับรถสิบล้อมันมีจริงไหม ในโลกนี้เลือดตัวเท่ากับรถสิบล้อมันมีจริงไหม ถ้ามันไม่จริงมันก็เป็นเสือเทพไฉ

เวลาเทพ เทพมาจากไหนละ ? เทพก็มาจากเทวดา เทวดาก็แปลงกายมา เขาแปลงกายมาเพื่อส่งเสริม เพื่อกระตุ้น เวลาพระนาคิตะเห็นเขาไปเที่ยวสวนกัน เห็นเขาไปเที่ยวชมหรสพสมโภชกัน เดินจงกรมอยู่นี่น้อยเนื้อต่ำใจ เขามีความสุขกัน เขามีแต่ความสุข เขามีแต่ความเพลิดเพลินกัน เรานี้ อู้หู ! เดินจงกรมอยู่ในป่าในเขาคนเดียวมันอัดอั้นตันใจ มันเครียดไปหมดเลย

เทวดามายับยั้งกลางอากาศนะ “คนที่เขาไปเที่ยว ไปสนุกครึกครื้นกันนั้นน่าจะเป็นเหยื่อ ผลของวิญญูเขาเวียนตายเวียนเกิด ชีวิตของเขา เขาใช้ฟุ่มเฟือย เขาใช้ของเขาไปโดยที่ไม่มีสติปัญญา ท่านต่างหาก ท่านต่างหาก”

ไอ้คนเดินจงกรมอยู่ที่ว่าทุกข์ว่ายาก เห็นไหม เวลากิเลสมันบอกมันทุกข์มันยาก เพราะมันไม่ได้ไปเที่ยวชมหรสพสมโภชกับเขา แต่เดินจงกรมอยู่ในป่า อยู่ในที่สงบสงัดระงับ เห็นไหม

“ท่านต่างหาก ท่านต่างหากเป็นผู้ประเสริฐ ท่านต่างหากที่จะมีหลักมีเกณฑ์ ท่านต่างหาก ท่านต่างหาก” นี่มันได้สติปัญญาขึ้นมา

เวลาครูบาอาจารย์ที่อยู่ป่าอยู่เขา ท่านมีอำนาจวาสนานะ แต่พวกเราไอ้พวกขี้ทุกข์ขี้ยาก อยากให้เป็นอย่างนั้นไม่เป็นสักที อยากให้คนมาช่วยไม่มีใครมาช่วยเลย เพราะมันขี้ทุกข์ขี้ยาก ขี้ทุกข์ขี้ยากเพราะอะไร เพราะเราไม่ได้สร้างมา เพราะเราไม่ได้ทำมา ถ้าเราทำมามันมา มันมีของมันมา

เพราะเราไม่ได้ทำมา ตัวเลขในบัญชีไม่มี เอ็งจะเอาอะไรไปเบิกธนาคารได้อย่างไร ถ้าในธนาคารของเรา ตัวเลขของเราล้นเหลือเลย เราเซ็นเช็ค ๆ ๆ มันไหลมาเลย แต่ในธนาคารเราไม่มีสักสิ่งหนึ่งเลย เห็นเขาเซ็นเช็คก็จะเซ็นกับเขา เดี่ยวตำรวจจับนะ ตำรวจจับเลยละ เพราะอะไร นี่พูดถึงในทางโลกทุจริตใช้ไหม

แต่ของเรา ถ้าเรามีสติปัญญามันจะรู้ได้เรื่องอย่างนี้นะ มันจะไม่เศร้าโศกเสียใจ ไม่น้อยเนื้อต่ำใจ เพราะความน้อยเนื้อต่ำใจเท่ากับคุณถูกตัวเอง เพราะเราน้อยเนื้อต่ำใจ พอเราน้อยเนื้อต่ำใจขึ้นมา เห็นไหม “เราไม่มีอำนาจวาสนา เราทำอย่างนั้นไม่ได้” เพราะความน้อยเนื้อต่ำใจมันก็เหยียบย่ำหัวใจเราลงไป

แต่ถ้าเรามีสติปัญญา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ สาธุ ! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็เป็นมนุษย์ ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นใคร ? ท่านก็เป็นมนุษย์ ทำไมมนุษย์ทำได้ ทำไมเราเป็นมนุษย์เราทำไม่ได้ เราก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน ท่านก็ใช้ปัจจัย ๔ เหมือนกัน เราก็ใช้ปัจจัย ๔ เหมือนกัน ทำไมทำไม่ได้

“อ้าว ! ทำไม่ได้เพราะท่านมีอำนาจวาสนา เราไม่มีวาสนา” ไม่มีวาสนา เรามีจิตใจฝักใฝ่อยากประพฤติปฏิบัติใหม่ ถ้าไม่มีวาสนาเราพึงธรรมรู้เรื่องใหม่

นี่คนพึงธรรมไม่รู้เรื่องนะ เขามานั่งฟังแล้วเขาก็กลับไป แล้วก็บอกว่า “เมื่อไหร่หลวงพ่อกจะเทศน์ซะที เห็นว่าพูดอะไรก็ไม่รู้เรื่อง เมื่อไหร่จะเทศน์ซะที” เขาเคยคิดไ้ ถ้าจะเทศน์ก็มะโนดัสสะ ต้องกางใบลานถึงจะเทศน์ไ้ เวลาเขาเทศน์ขึ้นมานี้ไม่รู้ว่เทศน์นะ ไม่รู้ว่เทศน์ นี่ไ้ใจจิตไ้ถ้าคนเขาพึงธรรมเขายังฟังไม่รู้เรื่อง เขายังไม่รู้ว่กิจกรรมเขากัน้อย่างไรเลย แต่ของเราเรามาฝึกหัดจนเรารู้ของเรา ไม่ต้องไ้มีใครเทศน์ห้รอก

เวลาหลวงปู่มั่น นี่พระมหาเถระถามหลวงปู่มั่น “หลวงปู่มั่น ท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านไปฟังธรรมกับใคร ไปศึกษาเฝ้ากับใคร เราอยู่ในเมือง เราอยู่กับผู้พระไตรปิฎกนะ เราเป็นนักปราชญ์ เราค้นคว้า เราสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหาทั้งหมดเลย เรายังสงสัยตลอดเวลา เราต้องเปิดพระไตรปิฎกตลอดเวลา ท่านไปฟังเทศน์กับใคร ?”

หลวงปู่มั่นท่านบอกว่า “เกล้ากระผมฟังเทศน์ตลอดเวลาเลย”

คนกาวนาฟังปั๊บเข้าใจทันที เข้าใจตรงไหน ? เวลาจิตสงบแล้ว เห็นไหม นี่เวลาธรรมมันเกิด เวลาธรรมมันเกิด ถ้าเรามีข้อสงสัยในใจ มันจะมีธรรมผุดขึ้นมา เหมือนเราสงสัยสิ่งใดมันจะตอบใจทั้งหมดเลย มันจะตอบเลย ถ้าเราสงสัยสิ่งใดจะเทศน์ให้ฟังเลย

เราฟังเทศน์จากข้างนอก แล้วถ้าฟังเทศน์จากข้างใน ถ้าฟังเทศน์จากข้างใน นี่ฟังเทศน์ตลอดเวลา “ฟังเทศน์ตลอดเวลา” เห็นไหม ถ้าคนอยากฟังเทศน์นะ กลับไปนั่งนาน ๆ พอเดี่ยวเวทนามันมานั้นจะมาเทศน์ให้ฟัง เดี่ยวเวทนามันจะมาเทศน์ให้ฟังนะ ลูกเลยฟังเทศน์ไม่ไหว ฟังเทศน์ ลูกหนีเลย นี่เดี่ยวธรรมะจะมาเทศน์ให้ฟัง ถ้าฟัง เราฟังของเรา เราปฏิบัติของเรา เราทำความจริงของเรา เห็นไหม ถ้าทำจริง

นี่ใจความดีทางโลกมันต้องมีการเจือจางกัน ความดีของเราละ อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนสัมผัส สันติภูมิจโก ตนรับรู้ นี่ธรรมรส “รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง”

เวลาจิตมันทุกข์มันยากขึ้นมาเรารู้ของเรา เวลาจิตมันสงบระงับ อืม ! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ไม่ผิด เป็นแต่เพราะเราทำไม่ได้ เราทำของเราไม่ถึง แล้วเราก็สงสัยตลอดเวลา แต่พอจิตเราสงบขึ้นมา เราเกิดปัญญาขึ้นมา เกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมา พอเวลามรรคมันเคลื่อน “ธรรมจักร” จักรมันเคลื่อน จักรคือปัญญามันหมุน หมุนในหัวใจของเรา หมุนตัว ๆ โอโฮ ! จะกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ของเราถ้าตรัสรู้ธรรม บรรลุธรรมขึ้นมาจะกราบแล้วกราบเล่า

เขาบอกว่า “พวกพระกรรมฐานไม่เคารพพระพุทธเจ้า ไม่เคารพ...” พุทอะไรกันนะ เขาเคารพด้วยหัวใจนะ เขาไม่ได้เคารพด้วยกิริยาภายนอกหรอก ใจเขาลงทั้งหัวใจ กราบแล้วกราบเล่า ถ้าหัวใจมันลงแล้วมันไม่มีความฝืนใจ ถ้าหัวใจมันไม่ลง ข้างนอกกิริยามันเชื่อ แต่หัวใจมันเชื่อจริงไหม ในหัวใจมันเชื่อจริงหรือเปล่า แต่ถ้ามันเชื่อจริงนะ มันมีความจริงขึ้นมา

ฉะนั้น ถึงว่าคนรู้จริงกับคนรู้จริงเขาสบตากันเขาก็รู้แล้ว นี่ด้วยการสบตากัน เขาช่วยเหลือ
เจือจานกัน เขาช่วยเหลือเจือจานกันด้วยความเป็นจริง ไอ้เรามันช่วยเหลือเจือจานกันด้วยความ
ไม่จริง ถ้าความไม่จริงมันก็เป็นเรื่องของเขานะ อันนี้เรื่องของโลก ถ้าโลกเป็นอย่างนั้น เห็น
ไหม เราก็เกิดมากับโลก ถ้าเราเกิดมากับโลกแล้วเราจะต้องเข้าใจความเป็นจริงของเรา ถ้าความ
เป็นจริงของเรา เราทำเพื่อเราไป

สิ่งที่เขาบอกว่าเป็นหนี้กรรม ๆ กรรมคือการกระทำ นี่มันมีความดงามมาแล้วถึงได้เกิดเป็น
มนุษย์ ถึงมันจะทุกข์มันจะยากขนาดไหน เราก็มีต้นทุนเสมอภาคด้วยร่างกายและจิตใจ แล้วถ้า
เราประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา เราทำคุณงามความดีของเรา ใครจะว่าเราโง่เง่าต่ำต้อย ไม่รู้จัก
เอารัดเอาเปรียบคนอื่น คนนี้เป็นคนที่ว่ามันจะไม่เจริญเพราะทำอะไรไม่เป็น...นั่นปากเขาว่า มัน
จริงหรือเปล่า จริงอย่างนั้นหรือเปล่า

เราทำของเราไป เพราะจิตใจเรากล้ามันมีหลักมีเกณฑ์นะ อยู่กับโลกด้วยความไม่ทุกข์นี้มัน
ประหลาดนะ ไอ้คนที่ว่าฉลาด ไอ้คนที่ว่ามีปัญญามันยอมทุกข์ของมันในใจมัน เราคนว่าโง่เง่าต่ำ
ต้อย เราจะรักษาใจของเรา ดูแลหัวใจของเรา เราจะอยู่กับโลกที่เขาทุกข์เขายากกันด้วยความอยู่กัน
ปกติในหัวใจของเรา

นี่คือธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เราเป็นศากย-บุตรพุทธชินโนรส เป็นบริษัท ๔
เป็นเจ้าของศาสนา เราพยายามรื้อค้นปลุกฝังให้น้องพุทธะเกิดกับใจของเรา เพื่อประโยชน์กับ
ชีวิตของเรา เอวัง